

Corbac

Vasile Alecsandri

Corbac zace la-nchisoare
De trei ani lipsiți de soare,
În oraș la Țarigrad,
În beci la sultan Murad.
El oftează și jelește
Și prin gratii tot privește
Când la nori purtați de vânt
Care plouă pe pământ,
Când la cârduri de cocoare
Ce mereu zbor către soare.
Iată, mări, că-ntr-un nor
El zărea un corbușor
Ce pe sus tot croncănea
Și din aripi tot bătea.
„Alelei! Corbac zicea,
Căci n-am durdă, pui de corb,
Sângele să mi ți-l sorb!
Ce tot zbori și croncănești?
Ori pe mine mă jelești,
Ori de mine tu-ți bați joc?
Rămânere-ai fără cioc,
Și ți-ar cădea unghiile
Să n-acăți cu dâNSELE!”
Corbul cât îl auzea
Din cel nor se repezea,
Pe fereastră se lăsa
Și pe limbă-i cuvânta:
„Corbăcele, dragul meu!
Ce mă blestemi aşa rău?
Că umblu de rândul tău
De trei ani fără-ncetare
De când zaci la închisoare.
Maică-ta mi-a poruncit
Să tot zbor neobosit
Pe spinarea vântului
În jurul pământului,
Să te aflu, ca să știu
De ești mort sau de ești viu.”
„Alei, corbe, de-i aşa,
Eu nu te-oi mai blestema,
Ci cu lacrimi te-oi rugă
Ca să faci pe gândul meu
Să-mi aduci cu pliscul tău

POEZII ONLINE

Cinci fuiioare de mătase
De la mama, de acasă
Ş-încă iarba-fierului
Din codrul Neferului.”
Corbul iute-n zbor sărea
Cât pe cer el se zărea
Mai întâi ca un porumb,
Apoi numai cât un plumb,
Până ce-n zare ajungea
Şi din zare se ștergea.
Două zile nu trecea,
Corbuşorul se-ntorcea
Şi cu pliscul aducea
Cinci fuiioare de mătase
Cea mai bună şi aleasă,
Ş-încă iarba fierului
Din codrul Neferului.
„Ale! corbuşorul meu!
De-a vrea sfântul Dumnezeu
În cea lume să scap eu,
Jur să mi te înfărătesc
Şi să mi te tot hrănesc
Nu cu carne păsărească,
Ci cu carne păgânească,
Nici cu sânge păsăresc,
Dar cu sânge păgânesc!”
Corbea timpul nu pierdea,
El mătasea o torcea,
Lungă funie-o făcea
Şi de gratii o prindea,
Apoi când noaptea cădea,
El cu iarba cea de fier
Atingea gratii de fier;
Gratiile, ca de foc,
Se topeau toate pe loc.
Numai una rămânea
Care funia ținea.
Dacă vedea şi vedea,
Corbac timpul nu pierdea.
Funia şi-o apuca,
Pe funie luneca,
Legănat mereu în vânt
Până ce da de pământ,
Apoi el se depărta
Şi din gură cuvânta:
„Corbe, corbe, frățior,
Mergi la maica cea cu dor
Şi-i du veste c-am scăpat

POEZII ONLINE

De la loc întunecat,
Și de-acum ca să mă/mpac,
Eu din funie-am să fac
Colan mândru pentru turci,
Ca să mi-i ridic în furci!"